

δέν μ' αγαπάς...
— Έγώ δε σ' αγαπάω, οσφέ Ροΐλια... Άν είχε έτσι, στάσου κι νά δης...

— Σάν τί;
— Θα στάσω αυτό τὸ φύλλον, κι' έτσι κανένας δέν θά μάθῃ τίποτε, ὡστόσο νά βγῆς ἀπὸ δὴ μέσα!

Κι' ἀμέσως ἔδωσε μιά, ἔχει μπροστά, καί ἔξοχεσε τή σελίδα.
— Νά, πά' τη, οσφέ Ροΐλια, νά στρώσης κανένα τσιγαράκι!...

Σέ δύο μέρες ἡ «χαρά» ἐκονοιοποιήθηκε. Ἡ κυρία ταγματάρχου ἐζήτησε τὸ λόγο της. Καί μετὰ δύο ἡμέρες ὁ Ροΐλιας παρουσιαζόταν στὰ γραφεῖα καί ζητοῦσε νά ἰδῇ προσωπικῶς τὸν ταγματάρχου, γιὰ ζήτημα «σπουδαίον καὶ ἀτομικόν», μόλις βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖον, ἀνιφτός κι' ἀξοφόρος, γιὰ νά μὴ τὸν προλάβῃ ἄλλος.

Σταρνώθηκε ὁ ταγματάρχος.
— Τί θέλεις, οσφέ Ροΐλια;

— Ἐπιειθῶς ἀναφέρου, κύριε ταγματάρχε, ὅτι θέλω νά γίνω κι παπᾶς τοῦ τάγματός!...

— Τί θέλεις, οσφέ Ροΐλια; φώτισε ὁ ταγματάρχος.
— Κι παπᾶς;

— Τί παπᾶς;

— Παπᾶς τοῦ τάγματός!

— Τί λές ἐκεῖ, οσφέ παπᾶβέ!... Ποῦς θά γίνῃ παπᾶς τοῦ τάγματός;

— Ἰγώ!

— Ἰσέ;

— Ἰγώ! Ἐχον οἷμα τὰ διαλαυθανόμενα προσόντα!...

— Μωρ' μὴν πολυάουδες, μορέ;

— Οὐόχι!... Ἐχον κι τὸν πτιζιό!

Ὁ ταγματάρχος ἐσηκώθηκε, κατακόλλινος ἀπ' τὸ θυμὸ του:
— Ποῦ πτιζιό, βοέ μορζέ;... Τί μοῖτρο εἶν' αὐτὰ, βοέ;

— Μιά πὸν θά γίνω, εἰπα, κι παπᾶς, γιατί νά ζουριστό;... Ἐχον κι τὸν πτιζιόν κι' εἶμαι καὶ ἐνστάτης!...

— Μωρ' τοῦτος δὴ μορζάθηκε προφ' προφί!... Τί εἶσαι καὶ δέν εἶσαι;... Στάσου, θεοπάλαβε, νά σέ ζητοῦνησόν ἰγὼ ἀρχιμαντιότη!

Καί τοῦ πέταξε ἀλόζιηρο δέμα ἐγγράφων στὸ κεφάλι, καί ταύθησε τὸ κᾶθισμα, γιὰ νά τὸν ἀπαίξῃ ἀπὸ τὰ μαλλιά!...

Ὁ Ροΐλιας ἐκατάλαβε!... Μὲ δύο σάλτους βοήθησε στὴ πόρτα τοῦ γραφείου. Ὁ ταγματάρχος ἐχοῦταν ἀπὸ κοντά. Σελινομένος ἀπ' τὰ γέλια, ὁ Μένιος ἐπερομένε ἐκεῖ, ἀπ' ἔξω, ἀφρονιζόμενος. Ἄνια τὸν εἶδαν καὶ ὁ διὸ, ἀμέσως κατάλαβαν τί συμβαίνει!... Μ' ἕναν ὁ Ροΐλιας πῆδη, βοήθησε στὴν αὐλή. Μ' ἄλλον ἕναν ὁ Μένιος τῶσασε κι' αὐτό.

Ὁ ταγματάρχος φώναξε τότε νά πιάσουν τὸν Μένιο, πὸν ἤσαν ἀπὸ τὴ δημοσφητὴ τὸ «παιοντί».

Τὸν ἄλλον πιάστε, γρηγορᾶ!... Τὸν ἄλλον πιάστε, εἰπα!... Οἱ εἰζῶνοι ἐτροχαν, ὁ ἕνας-ἀπ' ἑδὼ κι' ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ, νομίζοντας ὅτι ὁ «ἄλλος» ἤτανε ὁ διπλανός τους, κι' ἔσπευδον ν' αἰληλοσπλήνηθον!...

— Στὸ διάολο, εἶπε ὁ ταγματάρχος, ὄλα σας!... Λύσατε τοὺς ζυγούς!... Χαζοζουτάβα!... Νά, ἐκείνον ἐκεῖ τὸν «ἄλλον», πὸν ᾧρεται ἐκεῖ κάτω, ἔλεγα νά πιάσετε!...

Ἀλλὰ ὁ Μένιος εἶχε βγῆ πειᾶ ἀπ' τὸ στρατόν, καί με τὴ φάρα πὸν πήρε, ὄλα νομίζανε πὸς θά πῆρασε πειᾶ τῆς Ἄρτας τὸ γιοφῆ!...

Γιὰ τὸ Ροΐλια πάλι ἔλεγαν, ὅτι τὸν εἶδανε σά!... Ἀγναντα! Καί πάλιν ὄμως ἐπενέθη ἡ κυρία ταγματάρχου καὶ ἐκατάλαβε τὸ ἐπεισόδιο, θεωρηθὲν ὡς «μη... γνομένονος»!

— Παιδιά εἶνε, εἶπε στὸν ταγματάρχου, λέν ᾧρεται νά τὰ σνεροῦσται κανεῖς!...

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, εἶπε κι' ὁ ταγματάρχος, πὸς μᾶς χοιᾶζεται στὸ τάγμα μας ἕνας παπᾶς, γιὰ νά μᾶς... διαβάσει ὄλους! Ὅχι ὄμως κι' ὁ Ροΐλιας!...

Ὁ Ροΐλιας ὄμως εἶχε ἀντίθετη γνώμη. Τοῦ εἶχε καθῆσει ἡ ἰδέα, ὅτι μοροῦσε νά γίνῃ καὶ παπᾶς, ἀν ὄχι στὸ τάγμα του, τοῦλάχιστον στὸ χωριό του, καί γι' αὐτό, ὄσες φορὲς ἔσγαντιζε τὸ Μένιο ἀπὸ μαζοῦ, τοῦ φώναζε, ἀπειλῶντας τον μὲ τὸ δάχτυλό του:

— Ἄνιτε, μορέ χατζακομένε!... Κι' ἂν γίνω κάποτε παπᾶς, ἂν δέν σέ θάρω ἀλόζιηρο κι' αλειτορηγοῦ, νά μὴ μὲ λένε Ροΐλια!...

Κι' ὁ Μένιος τ' ἀπαντοῦσε, οσοβά:
— Ἄ, ἔτσι!... Καί μένα νά μοὶ θγάνῃς τὰ μάτια, ἂν... πεθάνω!...

Ὅτε ὁ ἕνας ὄμως ἔγινε παπᾶς, ὅτε κι' ὁ ἄλλος... πέθανε. Ζοῦνε κι' οἱ δύο ἀκόμα, τσαπάνε στὸ χωριό τους.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

— Ἡ γυναίκα εἶνε τελεία καὶ στὸ καλὸ καὶ στὸ κακὸ, ἐνὸ ὁ ἄντρας, κοκακενόμενος ὅτι εἶνε ζῶν κατ' ἔξοχὴν λογικόν, δέν ἀποδεικνύεται στὸ τέλος παρὰ ἕνα!... ἀλλὸ ζῶν!

— Λένε φρονιμούς καὶ προκομένους τοὺς ἀνδράσους ἐκείνους πὸν ζοῦν φτωχοὶ γιὰ νά πεθάνουν πλούσιοι. Κι' ὄμως πόσο φρονιμώτεροι εἶν' ἐκείνοι πὸν ζοῦν πλούσιοι καὶ πεθαίνουν φτωχοὶ!

— Ἡ εὐτυχία εἶνε ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε ἄρρωστη!

— Εἶδες καμιά φορὰ τὴν εὐτυχία; Νά, εἶδα τὴν εὐτυχία τὸν ἄλλων.

ΔΙΑΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΛΑΖΑΡΟΣ

Όταν σ' ἀνάστησε ὁ Χριστός κι' ἔζησες χρονία ἀκόμα αἰ στοχασιμούς ἀνάδενες, πρωτάζοντες θνητέ, καί μήτε καν ἐγέλασε ποτέ τ' ἀγρό σου στομά καί μήτε καν ἐδάξονσαν τὰ μάτια σου ποτέ;

Ἐδαίβαντες ἀδιάφορος κι' ἀφήριστα θεωροῦσες κι' οἱ πόθοι σου ἦσαν ἀγνωστοί κι' ἡ ἔννοια σου κορυφές. Σένος ὁ κόσμος τοῦβλεπε καί ἔβενες θθαροῦσες κι' αὐτές πὸν σέ σαβάνουσαν τῆς διὸ σου ἀδεργές.

Ἄλλ' εἶπαν πὸς ὁ θάνατος τόσο σ' εἶχε τομαῖζει καί τόσο, γαί, σ' ἐξάφινσε τοῦ γιορισμοῦ ἢ χωρᾶ, πὸν δέν ἐπροφῆρτσεν ὁ νοῦς νᾶμνη σὲ κάποια τάξι γιὰ νά τὴν νοῖωση τῆ ζωῆ γιὰ δεῖτερη φορᾶ.

Μὲ ἐγὼ θαρῶ πὸς, σπρέφοντας ἀπὸ τὸν ἄλλον τόπο πὸν σ' εἶχε πάρει ὁ θάνατος καί σ' εἶχε πάει ἡ θανά, κατᾶλας πὸς ἡ ζωῆ δέν ἄξιζε τὸν κόπο μήτε νά χαῖρεται κανεῖς, καί μήτε νά ποῆ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΑΡΙΑ

Σ' ἀκούω παντοῦ... σ' ἀγέρι πὸν μιλεῖ σὰ φέλλα μὲσ' στὸ τραγοῦδι, πὸν μιά κόρη λέει στὸ δεῦλ σὲ νοῖωθο μὲσ' στὴν κἀθε μιά μου ἀνατορηγία, καί πάντα τ' ὄνομά σου ἔγω στὰ χεῖλη.

Ἄκούω τὴν ἐπαρξί σου μέσα σ' ὄλα σὲ βλέπω σὲ μιά δύα, σὲ μιά βιάα καί νοῖωθοντας νά ζῆς σὲ κἀθε τὶ διὸ μου ἀκούω τὸν ἑατὸ σου μὲσ' στὸν ἑατὸ μου.

P. ΦΙΛΥΡΑΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Σ' ἀρέσουν τ' ἀνθη; Γλέγορα Ὅμορός σου, ἰδές, τὰ λού-στὸ περιβόλι ἄς πάμε; (Λουδα πὸς νῆε λαβαῖνον ὄμ)!... ὄροστο δεματὶ κόμει Τί χεῖρ θά τὸ κόρη, μὲ χοῖματα πᾶλλά! ἀσπᾶνονται κι' αὐτὰ.

Ὅ! κᾶττα διὸ τριαντάφυλλα, τὰ διὸ σ' ἕνα κλωνάρι! στὸν κόρφο σου γιὰ χάρι ζητοῦν νά τὰ δεχτῆς!...

ΓΕΡ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΑΚΙ

Κυπαρισσᾶ θλιβερό, Ποδοῖς τὴν ὄρα, ὁ ζυλευτῆς πὸν τὴν χορηφὴ σου οσᾶβεζ, τὴ γῆα σου νά κόρη, διὸ σᾶνοι ἐμὲ μὸν τῶπειαν νά πάρης ἄμμενα, φτεροὶ καί τῆς Γοργόνας ὄμν.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΦΕΡΕΤΡΟ

Σᾶπι μου, ὡς τόρα, πὸν ὁ γιο-Μά ἐγὼ στὸ πλάγι σου ἀκουμπῶ (νᾶς) θωρόντας τὸ βαρζάκι, πὸν, ἀδελφῆτά μου, θὲ νά μᾶν δίγως κοιπὶ καὶ δουκί.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΦΤΑΝΕΙ!...

Ἦρδα μὲ τὴν ἀγάπη μου στὸν κόσμο σου, στῆς ἠδονῆς ἀνάμεσα τοὺς διῆτες, καί σοῖφρα τὸ μῦθο τῆς ζωοῦλας μου διὰλα στὸς ταπεινοὺς καί τοὺς ἀκρίτες.

Ἦσον γυμνήν κι' ἦρδα μὲ τὸ δνειρο στὸν ἑατὸ σου πρῶτα νά σὲ ἰμοῖσω!...

κι' ὡς τόρα φτάνει πὸν (μὲ σὺλλογῆσσαι καί μὲ κωπᾶς ἐκαταπ- (καὶ ὡς τόσο!) ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

